

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 169/2026-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej CORVIN LEGAL s. r. o., Skladná 3707/1A, Košice, proti postupu Okresného súdu Poprad v konaní sp. zn. 20C/59/2024 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Poprad v konaní sp. zn. 20C/59/2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadost'učinenie **800 eur**, ktoré **je** Okresný súd Poprad **povinný** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Okresný súd Poprad **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **507,20 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 20C/59/2024 a postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 5Co/47/2024 a sp. zn. 14Co/6/2026. Sťažovateľka navrhuje prikázať krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, požaduje tiež finančné zadost'učinenie

3 500 eur vo vzťahu k okresnému súdu a 500 eur vo vzťahu ku krajskému súdu, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 169/2026-16 z 10. marca 2026 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 20C/59/2024. V prevyšujúcej časti ústavnú sťažnosť odmietol (t. j. vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu).

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 28. júla 2024 domáhala voči žalovanému nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým bude žalovanému uložená povinnosť zdržať sa konania, ktorým by obmedzoval sťažovateľku a zasahoval do výkonu jej užívacieho práva k bytu vyplývajúceho zo zmluvy o nájme bytu.

4. Okresný súd uznesením z 28. augusta 2024 nariadil neodkladné opatrenie tak, že žalovanému uložil povinnosť zdržať sa konania, ktorým by obmedzoval sťažovateľku a zasahoval do výkonu užívacieho práva vyplývajúceho zo zmluvy o nájme bytu a poučil žalovaného, že môže proti sťažovateľke podať žalobu, ktorou sa bude domáhať nedôvodnosti neodkladného opatrenia navrátením do pôvodného stavu alebo nároku na náhradu škody, alebo inej ujmy spôsobnej výkonom neodkladného opatrenia. Proti uzneseniu okresného súdu podal žalovaný 16. septembra 2024 odvolanie. Okresný súd následne zaslal odvolanie na vyjadrenie sťažovateľke a vyrubil súdny poplatok za odvolanie. Okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie sťažovateľky 13. októbra 2024. Okresný súd predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu 21. októbra 2024. Krajský súd uznesením sp. zn. 5Co/47/2024 z 5. novembra 2024 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že pre vyhovenie návrhu sťažovateľky bolo potrebné, aby táto osvedčila nielen existenciu nájomnej zmluvy, ale aj tvrdenia o tom, že sporný byt obýva a že v dôsledku konania žalovaného ako vlastníka sporného bytu je potrebné bezodkladne upraviť pomery, t. j. že žalovaný sa dopustil alebo dopúšťa takého konania, ktoré ju ruší vo výkone jej užívacieho práva k bytu. Okresný súd považoval síce na základe sťažovateľkou predložených dôkazov za osvedčené, že tieto podmienky sťažovateľka splnila, preto jej návrhu v celom rozsahu vyhovel, avšak žalovaný v podanom odvolaní uviedol také skutočnosti, ktoré dôvodne spochybňujú okolnosti, pre ktoré bolo návrhu vyhovené. Úlohou okresného súdu preto bude opätovne posúdiť, či sú splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia. Spis bol okresnému súdu vrátený 11. novembra 2024.

5. Po vrátení veci sťažovateľka okresnému súdu zaslala tri urgencie o rozhodnutie o jej návrhu (18. marca 2025, 24. marca 2025, 27. mája 2025). Okresný súd uznesením zo 4. augusta 2025 opätovne nariadil neodkladné opatrenie tak, že žalovanému uložil povinnosť zdržať sa konania, ktorým by obmedzoval sťažovateľku a zasahoval do výkonu užívacieho práva vyplývajúceho zo zmluvy o nájme bytu a poučil žalovaného, že môže proti sťažovateľke podať žalobu, ktorou sa bude domáhať nedôvodnosti neodkladného opatrenia navrátením do pôvodného stavu alebo nároku na náhradu škody, alebo inej ujmy spôsobnej výkonom neodkladného opatrenia. Okresný súd

6. augusta 2025 vydal opravné uznesenie (chyba v dátume vydania uznesenia). Okresnému súdu bolo 26. augusta 2025 doručené odvolanie žalovaného. Okresný súd 10. septembra 2025 zaslal odvolanie na vyjadrenie sťažovateľke. Sťažovateľka doručila okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu 29. septembra 2025. Okresný súd predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu 20. januára 2026.

6. Krajský súd uznesením č. k. 14Co/6/2026-347 z 12. marca 2026 uznesenie okresného súdu zmenil a nariadil neodkladné opatrenie tak, že žalovanému uložil povinnosť zdržať sa konania, ktorým by zasahoval do výkonu užívacieho práva sťažovateľky vyplývajúceho zo zmluvy o nájme bytu, a to v časovo obmedzenom rozsahu tak, že nariadené neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude vyhovené žalobnému nároku žalovanej voči sťažovateľke na vypratanie označeného bytu vo veci toho času vedenej okresným súdom pod sp. zn. 19C/15/2024, najneskôr však do 1. decembra 2031, a v prevyšujúcej časti návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

7. Spis bol okresnému súdu vrátený 18. marca 2026, okresný súd následne uznesenie krajského súdu z 12. marca 2026 zaslal 23. marca 2026 stranám sporu.

III.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namieta, že okresný súd a krajský súd bez akéhokoľvek relevantného a kvalifikovaného dôvodu nepostupujú tak, aby bola naplnená podstata a účel inštitútu neodkladného opatrenia spočívajúca v efektívnom a rýchlom poskytnutí ochrany práv. Ani po približne roku a pol od podania návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia v predmetnej veci. Okresný súd po zrušujúcom uznesení krajského súdu opätovne rozhodol o návrhu sťažovateľky po viac ako 8 mesiacoch. Spis bol následne zo strany okresného súdu predložený krajskému súdu až po približne 5 mesiacoch od vydania uznesenia okresného súdu zo 4. augusta 2025. Postup okresného súdu nezodpovedá požiadavke zjednodušeného a zrýchleného procesného postupu, o to viac v situácii, keď predmetom konania o nariadenie neodkladného opatrenia je zabezpečenie prístupu sťažovateľky k nehnuteľnosti, ktorá je jej obydľím. V postupe okresného súdu badať aj prvky nesústreďenej a neefektívnej činnosti.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu

9. Podľa okresného súdu dĺžku konania ovplyvnila skutočnosť, že došlo k zrušeniu prvého rozhodnutia o neodkladnom opatrení a vo veci bolo potrebné opätovne rozhodnúť v zmysle záverov odvolacieho súdu. Taktiež dĺžku konania ovplyvnila aj skutočnosť, že k 1. januáru 2025 došlo k zmene vybavovanej agendy u zákonného sudcu. Rozhodnutie krajského súdu je vo fáze doručovania a po tom, keď si ho prevezme sťažovateľka (protistrane už rozhodnutie bolo doručené), bude vec právoplatne skončená. Preto už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označených práv. Sťažovateľka v predmetnej veci nepodala sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom je reálny predpoklad, že v prípade podania sťažnosti

mohlo dôjsť k odstráneniu protiprávneho stavu. Finančné zadostučinenie v uplatnenej výške je neprímerané.

10. Ústavný súd nevyhodnotil ako nevyhnutné vyžiadať si stanovisko sťažovateľky ku skutočnostiam uvádzaným vo vyjadrení okresného súdu, keďže obsahovalo najmä poukaz na okolnosti známe sťažovateľke zo spisu, resp. z priebehu konania.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

14. Pri posudzovaní prvého kritéria dospel ústavný súd k záveru, že ide o vec, ktorá nevykazuje črty mimoriadnej skutkovej či právnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Na skutkovú či právnu zložitost' nepoukázal ani okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka zdôrazňuje, že predmetom konania o jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je zabezpečenie prístupu k nehnuteľnosti, ktorá je jej obydľím.

15. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k zbytočným prietáhom. Na takúto okolnosť nepoukázal ani okresný súd.

16. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu a dospel k záveru, že je poznačený nečinnosťou. Neodôvodenou kontinuálnou nečinnosťou sa vyznačuje obdobie od 11. novembra

2024 (vrátenie spisu okresnému súdu po kasačnom rozhodnutí krajského súdu) do 4. augusta 2025 (rozhodnutie okresného súdu o návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia) a tiež od 29. septembra 2025 (doručenie vyjadrenia sťažovateľky k odvolaniu) do 20. januára 2026 (predloženie veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní). Ústavný súd konštatuje, že o návrhu sťažovateľky bolo definitívne rozhodnuté uznesením krajského súdu z 12. marca 2026, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu zo 4. augusta 2025, teda konanie prebiehalo viac ako 1 rok a 7 mesiacov, z čoho na konanie pred okresným súdom pripadá 1 rok a 4 mesiace. Podľa § 328 ods. 2 prvej vety Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodne súd najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý spĺňa náležitosti podľa § 326. Nie každé prekročenie uvedenej lehoty všeobecným súdom rozhodujúcim o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia má bez ďalšieho za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V predmetnom prípade však vzhľadom na celkovú dobu rozhodovania o návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia a neodôvodnenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu nemožno postup okresného súdu vyhodnotiť ako súladný s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. K poukazu okresného súdu na zmenu agendy zákonného sudcu ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej organizačné, personálne či technické problémy všeobecných súdov nemôžu byť na úkor práv účastníkov konania, nezbavujú štát zodpovednosti za prietahy v súdnom konaní, v dôsledku čoho takéto argumenty neobstoja (napr. III. ÚS 17/02).

18. V súvislosti s argumentáciou okresného súdu, ktorý tvrdí, že sťažovateľka nevyužila účinný prostriedok nápravy, keďže nepodala sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu, ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru ESLP, ktorý opakovane vyslovil názor, že sťažnosť predsedovi súdu nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy (pozri napr. rozsudok Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike z 12. 6. 2012, rozsudok Bednár proti Slovenskej republike z 8. 10. 2013 a iné). Uvedený právny názor si pod vplyvom štrasburskej judikatúry osvojil i ústavný súd (napr. nález I. ÚS 103/2019 z 11. júna 2019). Na tomto mieste pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľka v priebehu konania nebola nečinná, potom, keď bola vec uznesením krajského súdu z 5. novembra 2024 okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie a okresný súd bol nečinný, zaslala okresnému súdu tri urgencie o rozhodnutie (18. marca 2025, 24. marca 2025, 27. mája 2025).

19. Okresný súd tiež argumentuje, že už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označených práv, keďže uznesenie krajského súdu z 12. marca 2026 bolo stranám sporu expedované, a keď si ho sťažovateľka prevezme (protistrane už rozhodnutie bolo doručené), bude vec právoplatne skončená. K uvedenému ústavný súd konštatuje, že pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti je rozhodujúci stav v čase podania ústavnej sťažnosti. V čase podania ústavnej sťažnosti (17. februára 2026) právna istota sťažovateľky nastolená nebola, keďže krajský súd rozhodol až následne (12. marca 2026). Okolnosť, že medzičasom došlo k rozhodnutiu krajského súdu a jeho uznesenie už aj bolo expedované stranám sporu, ústavný súd zohľadnil pri určení výšky finančného zadosťučinenia.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené nečinnosťou okresného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

21. Medzičasom, po podaní ústavnej sťažnosti, došlo 12. marca 2026 k rozhodnutiu krajského súdu o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu zo 4. augusta 2025 s tým, že okresný súd už aj zaslal uznesenie krajského súdu stranám sporu. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy neprikázal, aby okresný súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov, keďže po doručení uznesenia krajského súdu sťažovateľke bude napadnuté konanie právoplatne skončené. Nie je už potrebné zo strany okresného súdu rozhodovať ani o výške náhrady trov konania, pretože krajský súd uznesením z 12. marca 2026 rozhodol, že žiadna zo sporových strán nemá právo na náhradu trov konania.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

23. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo vzťahu k okresnému súdu v sume 3 500 eur, ktoré považuje za primerané vzhľadom na pochybenie súdu.

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

25. Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd prihliadal na dĺžku napadnutého konania pred okresným súdom, konštatovanú nečinnosť okresného súdu, predmet konania, okolnosť, že k zrušeniu prvého uznesenia okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia došlo iba v dôsledku tvrdení uvedených žalovaným v odvolaní, ktoré spochybnili sťažovateľkou osvedčené skutočnosti pri podaní návrhu, ústavný súd tiež prihliadol na okolnosť, že medzičasom už došlo k definitívnemu rozhodnutiu o návrhu sťažovateľky.

26. Po komplexnom zohľadnení všetkých relevantných skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti veci opodstatňujú priznanie finančného zadosťučinenia 800 eur (bod 2 výroku nálezu). Keďže sťažovateľka sa domáhala priznania finančného zadosťučinenia 3 500 eur, v prevyšujúcej časti finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

27. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon

právnej služby uskutočnený v roku 2026 je 396,50 eur a hodnota režijného paušálu je 15,86 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2026 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena advokáta zvyšuje o 23 % DPH (189,68 eur). Na základe popísaného vyčíslenia by sťažovateľke prináležala náhrada trov konania 1 014,40 eur.

29. Ústavný súd však už k priznávaniu náhrady trov konania o ústavnej sťažnosti judikoval, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) vytvára koncept založený na východisku, podľa ktorého účastník konania na ústavnom súde v zásade sám znáša trovy takého konania a len v odôvodnených (i) prípadoch ústavný súd môže (ii) podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesov (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd teda disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020).

30. V posudzovanej veci ústavný súd prihliadol na špecifiká prípadu spočívajúce v tom, že ústavnou sťažnosťou sú namietané prietahy v konaní, pričom spis okresného súdu nie je obsiahly (z hľadiska počtu uskutočnených úkonov súdu a strán sporu), predmetom ústavnej sťažnosti je zo skutkového a z právneho hľadiska problematika, ktorú možno označiť ako jednoduchú. Zároveň ústavný súd uvádza, že sťažovateľka bola úspešná v rozsahu namietaného porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, nie však aj vo vzťahu k namietanému porušeniu predmetných práv krajským súdom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyhodnotil ako dôvodné uložiť okresnému súdu ako účastníkovi konania o ústavnej sťažnosti povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania iba sčasti (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a to v rozsahu 1/2 z vyčíslenej výšky v bode 28 tohto nálezu, t. j. 507,20 eur (bod 3 výroku nálezu).

31. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu